Romani 10:1-15 Credinţa vine în urma auzirii Cuvântului !

Interesant de observat că toate aceste trei capitole, 8-10 au un element comun, suferinţa ap.Pavel pentru neamul său. Încă de la început se vede :
-neprihănirea care vine de la om,
-neprihănirea care vine de la Dumnezeu.

Israel are râvnă pentru Dumnezeu, direcţia zelului lor este de la ei către Dumnezeu, şi Saul din Tars, la fel. Ce este greşit în această râvnă? Pentru că direcţia este greşită. Nu noi L-am iubit mai întâi, ci El ne-a iubit mai întâi. Iniţiativa Îi aparţine Domnului. Râvna plecând de la ei i-a ţinut departe de mântuirea oferită doar în Hristos. Fapte 22:3;Gal.1:14. Israel (Saul), au avut râvnă, dar fără pricepere (cunoştinţă deplină). Cunoştinţa care vorbeşte despre Mesia:1Timotei 1:13. Romani 1:17"deoarece în ea este descoperită o neprihănire..pe care o dă Dumnezeu", nu omul.
Evreii nu s-au smerit pentru a primi de la a o primi de la Dumnezeu în Hristos, ci şi-au pus înainte o neprihănire a lor înşişi. Filipeni 3:9.

„Legea nu a fost dată pentru a aduce o neprihănire proprie, sau o speranţă proprie, ba dimpotrivă ea aducea disperare".

„Credinţa adevărată are nevoie de multă smerenie".

10:4 „ Telos"-poate însemna fie sfârşit, sau scop. NIV îl traduce „culminarea". Rom.7:6;Gal.3:19,23; Matei 5:17.
De obicei când se referă la Legea lui Moise, se referă doar la legământul Mozaic şi nu la toată Tora.
Începutul lucrării lui Hristos însemna sfârşitul legii (mozaice). Mijlocul de justificare nu este legea, ci Hristos. Evreii credeau că mijlocul prin care obţineau neprihănirea era Legea. Iacov 2:10.
*Dumnezeu a dat Legea mai ales din aceste două motive:
-să descopere standardele şi caracterul Unui Dumnezeu sfânt iar oamenii văzând neputinţa de a împlini Legea să privească la Dumnezeu pentru mântuire. Rom.7:13;Gal.3:24.
- să reglementeze viaţa evreilor în pustie, din punct de vedere moral, religios şi civil. Deuter.4:1.
Dumnezeu nu a intenţionat vreodată să-i mântuiască pe oameni prin Lege. Rom.3:20. Legea nu a fost dată cu scopul de a răscumpăra. Totuşi Dumnezeu a păstrat Legea lui Moise pe paginile Sf. Scripturi datorită valorii sale revelatoare, dar nu pentru a reglementa viaţa creştinului.
La fel şi pentru Neamuri, Legea nu a fost dată nici ca mijloc de mântuire, nici ca un îndrumător de viaţă.

9 din cele 10 porunci sunt lăsate şi pentru Biserică, ele găsindu-se în învăţăturile Domnului Isus, şi a sfinţilor apostoli, fondatorii Bisericii prin Duhul.
Legea Lui Hristos este codul lăsat de Dumnezeu Bisericii – învăţătura Lui Hristos şi a apostolilor. Gal.6:2,1 Cor.9:21.

10:5 Pavel foloseşte Legea pentru a demonstra că Moise a spus că este inutil să te încrezi în Lege pentru mântuire. Neemia 9:29; Ezechiel 20:11,13,21.
Moise a revelat că cel care ţine Legea va trăi prin ea.Lev.18:5; Gal.3:12. Aici „va trăi" înseamnă experienţa justificării conform Rom.2:13. Totuşi nimeni nu poate ţine Legea. Romani 3:19,20.

10:6 Pentru a arăta că limbajul credinţei se deosebeşte radical de cel al legii, Pavel citează mai întâi din Deuteronom 30:12, 13, care sună astfel:
Nu este în cer, ca să zici:„Cine se va sui pentru noi în cer şi să ne-o aducă, pentru ca s-o auzim şi s-o împlinim?"
Nu este nici dincolo de mare, ca să zici: „Cine va trece pentru noi dincolo de mare şi să ne-o aducă, pentru ca s-o auzim şi s-o împlinim?"
Ceea ce este interesant este că, în contextul lor din Deuteronom, aceste versete nu se referă deloc la credinţă şi la Evanghelie, ci la lege în general, şi la porunca concretă... (Deut.30:10b). Dumnezeu spune că legea nu este ascunsă, distantă sau inaccesibilă. Nu e nevoie ca un om să se urce până la cer sau să traverseze marea pentru a o găsi. Ea este aproape şi tot ce trebuie să facă oamenii este să asculte de ea. Dar apostolul Pavel ia aceste cuvinte şi le aplică la Evanghelie. El spune că limbajul credinţei nu-i cere unui om să se suie în cer ca să-L aducă de acolo pe Cristos jos. În primul rând, asta ar fi total imposibil şi în al doilea rând ar fi inutil, întrucât Cristos deja S-a coborât pe pământ la Întruparea Sa!

10:7 Când apostolul citează versetul 13 din Deuteronom 13, el schimbă cuvintele „Cine va traversa marea" în „Cine se va coborî în adânc". El scoate în evidenţă că Evanghelia nu le cere oamenilor să se coboare în mormânt pentru a-L învia pe Cristos din morţi.
Asta ar fi nu numai o imposibilitate, dar şi o totală inutilitate, întrucât Cristos a înviat deja din morţi. Observaţi că la 10:6, 7 avem două doctrine privitoare la Cristos, care sunt cele mai dificil de acceptat pentru iudeu – întruparea Sa şi Învierea Sa. Totuşi el trebuie să le accepte, dacă doreşte să fie mântuit.

10:8 Dacă Evanghelia nu le spune oamenilor să facă nici un lucru care este cu neputinţă pentru oameni, după cum nu le spune să facă ceea ce a fost deja înfăptuit de Domnul, atunci ce le spune să facă?

Din nou, Pavel adaptează un verset din Deuteronom 30, pentru a afirma că Evanghelia este aproape, accesibilă, inteligibilă şi uşor de dobândit. Ea poate fi exprimată în conversaţie familiară (**în ruga ta**); şi poate fi lesne înţeleasă cu mintea (**în inima ta**) (Deut. 30:14). Este vestea bună a mântuirii prin credinţă, pe care Pavel şi alţi apostoli au propovăduit-o.

10:9 Iată Evanghelia în esenţă: mai întâi, trebuie să accepţi adevărul Întrupării, potrivit căruia Pruncul din ieslea Betleemului este Domnul vieţii şi slavei, şi că **Isus** din Noul Testament este **Domnul** (Iehova) din Vechiul Testament.
În al doilea rând, trebuie să accepţi adevărul învierii Sale, cu tot ce presupune acesta.
Dumnezeu L-a înviat din morţi ca dovadă că Cristos Şi-a încheiat lucrarea necesară pentru mântuirea noastră şi că Dumnezeu este mulţumit de această lucrare. Crezând acest lucru din toată inima înseamnă a crede cu toate capacităţile mentale, emotive şi volitive ale unui om. Prin urmare, cu gura mărturiseşti pe Domnul Isus şi crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morţi. Este o însuşire personală a Persoanei şi lucrării Domnului Isus Cristos. Asta este credinţa salvatoare.
Când vestim Evanghelia, trebuie să subliniem mereu că *credinţa este singura condiţie a îndreptăţirii*. Dar trebuie să le amintim fără încetare păcătoşilor şi sfinţilor că Isus Cristos *este* Domnul (Iehova-Dumnezeu) şi că trebuie recunoscut ca atare.
Credinţa vine în urma auzirii Cuvântului vestit de predicator, după care urmează mărturisirea cu gura. 2 Cor.4:13,14. Gura şi inima trebuie să fie în armonie, spunând şi trăind acelaş lucru.
"A mărturisi"-un martor care spune ce au spus şi alţi martori (homolegeo).
1 Ioan 1:9. Aici în Romani însă vrea să mai spună că noi toţi cei ce suntem în Hristos mărturisim acelaşi adevăr. Cu toţii recunoaştem o singură credinţă în Hristos. Aşa a fost de la începutul Bisericii. Matei 28:19,20.

Isus este Domnul=este una dintre cele mai simple şi mai folosite expresii ale credincioşilor. Fapte 2:36; 1 Cor.8:6;12:3; Filipeni 2:11.
Această mărturisire se aseamănă cu cea din VT. din Deuter.6:4
"Domnul Dumnezeul nostru este Singurul Domn".
Lumea romană spunea:"Cezarul este singurul Domn". Ioan 19:15.

*Verestul 9 este folosit adesea în evanghelizări, dar el nu este cel mai potrivit verset pentru evanghelizare, pentru că lipseşte ceva de aici. Ce? Păcatul!

Comparaţi esenţa Evangheliei descrisă în 1 Cor 15:3,4.O persoană poate fi mântuită dacă a înţeles prin Duhul prin Cuvânt, că Isus Hristos a murit pentru păcatele sale.
v.10 este un sumar. Pavel face acest lucru din când în când. 4:25;5:21;6:23;7:25. A-L mărturisi cu gura celorlalţi după ce ai fost mântuit, dar mai întâi Tatălui îi faci această mărturisire. Cu gura şi cu inima!
v.11. Credinţa în Dumnezeu specific, în promisiunile Lui este singura condiţie pentru justificare. 3:24,25; 1 Ioan 5:12,13.
v.12,13 Uşa mântuirii este deschisă tuturor. "Cei ce-L cheamă", răspund chemării Lui, şi sunt recunoscători!
*Se mai referă şi la restaurarea viitoare a Israelului. Ioel 2:32, şi nu doar scăparea de pedeapsa viitoare în focul veşnic.
v.14,15. Evreii chemaţi la aceeaşi mântuire – trimişi să propovăduiască –Lăudaţi pentru lucrarea lor. "Ce frumoase sunt picioarele..". Isaia 52:7, Ps. 37:23.
Orice creştin este chemat să ducă vestea bună pretutindeni. Nu avem nevoie de o chemare specifică.